

Fulton Oursler

Chuỗi hạt màu xanh

Dịch giả: Tô Văn Hưng & Trần Lê Thanh Hà

Pete Richards là người đàn ông cô đơn nhất thành phố vào ngày Jean Grace mở cửa bước vào. Các bạn có thể đoán được điều đó khi đọc trên báo thấy sự kiện này xảy ra, mặc dù người ta không công bố rộng rãi cả tên anh và tên cô ấy, cũng không kể lại toàn bộ câu chuyện như tôi sắp kể các bạn nghe dưới đây.

Cửa hàng bán quà lưu niệm của Pete được truyền lại cho anh từ ông nội. Cửa kính bày hàng nhỏ phía trước bày đầy những món đã hết một từ lâu không theo thứ tự nào cả: những chiếc vòng tay và mặt dây chuyền người ta đeo từ trước thời nội chiến, những chiếc nhẫn vàng, những hộp bạc và hình các bức tượng bằng sứ, ngà và ngọc bích.

Buổi chiều mùa đông ấy, có một cô bé đứng trước cửa hàng. Cô tì trán vào tấm kính, cặp mắt to nghiêm chỉnh nhìn kỹ từng món đồ bỏ bừa bãi, có vẻ như đang cố tìm một món gì đó thật đặc biệt. Cuối cùng, cô đứng thẳng người lên, khuôn mặt lộ vẻ hài lòng và bước vào cửa hàng.

Bên trong cửa hàng của Pete Richards hơi tối và bày biện còn lộn xộn hơn cả trong tủ kính bày hàng. Trên kệ chất đầy những hộp nữ trang, những khẩu súng để đầu, đồng hồ để bàn, đèn bàn, còn dưới sân nhà chất đống những vĩ lò, đàn mandolin và những món không biết nên gọi là gì. Pete đứng sau quầy hàng, anh chưa đến ba mươi tuổi nhưng mái tóc đã điểm những sợi bạc. Trên mặt anh biểu hiện một vẻ buồn bã lạ lùng khi anh nhìn người khách hàng nhỏ đang đặt hai bàn tay không mang găng lên quầy hàng.

“Thưa ông” - cô nói - “Xin ông cho cháu xem chuỗi hạt màu xanh trong tủ kia”. Pete gạt những tấm vải chung quanh và đem chuỗi hạt ra.

Những viên ngọc lam chiếu sáng lấp lánh tương phản màu xanh tái trong lòng bàn tay anh khi anh đặt món hàng đó trước mặt cô bé.

“Chúng thật là tuyệt” - đứa trẻ nói một mình. - “Ông vui lòng gói lại thật đẹp cho cháu nhé”.

Pete lạnh lùng nhìn cô bé: “Em mua nó để tặng cho ai à?”.

“Cho chị cháu ạ. Cháu sống với chị ấy. Ông biết không, đây là Giáng sinh đầu tiên chỉ có hai chị em cháu từ sau khi mẹ mất. Cháu đã cố đi tìm một món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất cho chị ấy”.

“Em có bao nhiêu tiền?” - Pete thận trọng hỏi.

Cô bé đang bận tháo những nút buộc chiếc khăn tay rồi đổ một nắm tiền xu lên quầy hàng. “Cháu đập ống heo đấy” - cô bé giải thích thật đơn giản. Pete dăm chiêu nhìn cô. Rồi anh cẩn thận cầm chuỗi hạt lên.

Anh nhìn thấy mảnh giấy ghi giá tiền nhưng cô bé thì không. Anh làm sao có thể nói với cô được? Cái nhìn tin cậy trong đôi mắt xanh biếc của cô bé làm tim anh đau nhói như một vết thương cũ vừa tái phát cơn đau. “Em đợi một chút nhé”. Anh nói và ra phía sau cửa tiệm. Anh hỏi qua vai: “Em tên gì?” trong khi hai tay mãi làm việc.

“Jean Grace”.

Pete trở ra nơi Jean đang đợi, tay anh cầm một chiếc hộp gói giấy đỏ thắm và buộc thêm chiếc nơ lớn bằng ruy băng xanh lục.

“Đây” - anh nói ngắn gọn - “Em đừng đánh rơi dọc đường nhé”. Cô bé quay lại mỉm cười với anh trong khi chạy ra khỏi cửa hàng. Anh nhìn theo cô qua cửa sổ và sự đau buồn tràn ngập lòng anh. Jean Grace và chuỗi hạt màu xanh đã khơi dậy tận đáy lòng anh một nỗi đau khổ anh đã không thể đào sâu chôn chặt được.

Mái tóc Jean Grace có màu vàng của lúa mì và đôi mắt cô xanh như

nước biển. Cách đây không lâu Pete đã yêu một cô gái cũng có mái tóc vàng và đôi mắt to màu xanh giống như vậy. Chuối hạt ngọc lam chính là món quà để tặng cho nàng. Nhưng rồi một đêm mưa, một chiếc xe tải trượt bánh trên con đường trơn trượt đã cướp mất sự sống của người anh yêu. Kể từ ngày đó, Pete hầu như chỉ sống với sự đau buồn của riêng mình. Anh rất ân cần với khách hàng, nhưng sau những giờ bận rộn buôn bán, thế giới của anh chỉ còn là một khoảng trống rỗng. Anh cố gắng để quên, nhưng lớp sương mù tự thương cảm cho bản thân bao bọc anh ngày càng dày đặc hơn.

Đôi mắt xanh của Jean Grace đã khiến anh nhớ lại người con gái đã bỏ anh ra đi một cách mãnh liệt. Nỗi đau làm anh lơ đãng phần nào với cảnh mua sắm đông đúc nhộn nhịp trong kỳ nghỉ lễ. Suốt mười ngày sau đó, hàng bán rất chạy, những nhóm phụ nữ cười nói huyên thuyên lũ lượt kéo vào cửa hàng, vừa sờ mó những món trang sức rẻ tiền vừa mặc cả để mua được rẻ hơn. Đến khuya đêm Giáng sinh, khi người khách cuối cùng đã bước ra, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Vậy là một năm nữa đã trôi qua. Nhưng với Pete Richards buổi tối này vẫn chưa kết thúc. Cánh cửa mở ra và một thiếu nữ vội vã bước vào. Hơi giật mình, anh nhận ra trông cô rất quen, nhưng anh không nhớ được anh đã từng gặp cô khi nào và ở đâu. Cô có mái tóc vàng óng và đôi mắt to xanh biếc.

Cô lặng lẽ rút trong ví tiền ra một gói quà đã mở, chiếc nơ ruy băng xanh lục vẫn còn gắn trên tấm giấy bao đỏ thắm lỏng lẻo. Ngay sau

đó chuỗi hạt màu xanh lại chiếu sáng lấp lánh trước mặt anh. “Có phải chuỗi hạt này được bán ra từ cửa hàng của ông không?” - cô hỏi.

Pete ngược mắt lên nhìn cô và nhẹ nhàng nói: “Phải”.

“Có phải là ngọc thật không?”.

“Phải. Không phải là loại tốt nhất nhưng là ngọc thật”.

“Ông có nhớ là đã bán nó cho ai không?”.

“Đó là một cô bé. Tên em ấy là Jean. Em mua làm quà Giáng sinh cho một người chị”.

“Chuỗi hạt giá bao nhiêu?”.

“Giá tiền luôn luôn là vấn đề bí mật giữa người bán và khách hàng” - anh nghiêm trang nói với cô.

“Nhưng nhiều nhất Jean cũng chỉ có vài xu để tiêu xài, làm sao nó có thể mua chuỗi hạt này được?”.

Pete đã xếp tờ giấy bao vào nếp cũ, gói lại món quà gọn ghẽ và xinh xắn như cũ. “Em ấy đã trả giá cao nhất mà một người mua có thể

trả” - anh nói - “Em đã đưa tôi tất cả số tiền em có”.

Sự im lặng tiếp theo lấp đầy cả cửa tiệm quà lưu niệm nhỏ bé. Ở một góc chuông nhà thờ nào rất xa, một chiếc chuông bắt đầu ngân nga.

Tiếng chuông âm vang từ xa, gói quà nhỏ nằm trên quầy hàng, câu hỏi trong mắt cô gái và một cảm giác đổi mới lạ lùng đang đấu tranh chống lại sự lạnh lùng trong trái tim người đàn ông, tất cả những điều đó có được vì sự ra đời của một đứa trẻ.

“Nhưng tại sao ông lại làm như vậy?”.

Anh đưa món quà ra. “Bây giờ là buổi sáng Giáng sinh” - anh nói - “Và tôi lại không may mắn có một người để tặng quà. Cô cho phép tôi tiễn cô về nhà và nói lời chúc mừng Giáng sinh cô trước cửa nhà cô nhé?”.

Và thế là trong âm thanh của rất nhiều tiếng chuông nhà thờ rộn rã, ở giữa dòng người hạnh phúc, Pete Richards và cô gái anh vẫn chưa biết tên bước vào một ngày kỳ diệu đã đem hy vọng đến cho tất cả mọi người trên thế giới này.

Tô Văn Hưng & Trần Lê Thanh Hà (dịch)

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: Thư viện [ebro.ok .com](http://ebro.ok.com)

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 1 năm 2006